

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – Първа част

Изпитване на настоящата истина

Jeff Pippenger

2025-12-02

„В Писанията има някои неща, които са мъчни за разбиране и които, по думите на Петър, невежите и неутвърдените изопачават за собствената си погибел. В този живот може и да не сме в състояние да обясним значението на всеки пасаж от Писанието; но няма жизненоважни точки на практическата истина, които да останат забулени в тайнственост. Когато дойде времето, според Божието провидение, светът да бъде изпитан чрез истината за онова време, умовете ще бъдат подтикнати от Неговия Дух да изследват Писанията, дори с пост и с молитва, докато връзка след връзка бъде открита и съединена в свършена верига. Всеки факт, който непосредствено засяга спасението на души, ще бъде направен тъй ясен, че никой да не е нужно да греши или да ходи в тъмнина.

„Докато проследявахме веригата на пророчеството, откритата истина за нашето време бе ясно видяна и обяснена. Ние носим отговорност за привилегиите, на които се радваме, и за светлината, която озарява пътя ни. Онези, които живяха в минали поколения, бяха отговорни за светлината, на която бе позволено да ги осияе. Умовете им бяха упражнявани по отношение на различни точки от Писанието, които ги изпитваха. Но те не разбираха истините, които ние разбираме. Те не бяха отговорни за светлината, която не притежаваха. Те имаха Библията, както и ние; но времето за разкриването на особена истина във връзка със заключителните сцени от историята на тази земя е през последните поколения, които ще живеят на земята.”

„Специални истини са били приспособени към условията на поколенията според начина, по който те са съществували. Настоящата истина, която е изпит за народа на това поколение, не е била изпит за народа на далечни минали поколения. Ако светлината, която сега ни озарява относно съботата на четвъртата заповед, беше дадена на поколенията в миналото, Бог би ги държал отговорни за тази светлина.“ Свидетелства, том 2, 692, 693.

Ново и старо

„Във всеки век има ново развитие на истината, вест от Бога към хората на това поколение. Старите истини са всички съществени; новата истина не е независима от старата, а нейно разгръщане. Само когато старите истини са разбрани, можем да схванем новите. Когато Христос пожела да открие на Своите ученици истината за Своего възкресение, Той започна „от Моисей и от всички пророци“ и „им тълкуваше във всички Писания това, което се отнасяше до Него“. Лука 24:27. Но именно светлината, която сияе в свежото разгръщане на истината, прославя старото. Който отхвърля или

пренебрегва новото, всъщност не притежава старото. За него то губи жизнената си сила и се превръща само в безжизнена форма.“

„Има хора, които изповядват, че вярват и преподават истините на Стария завет, докато отхвърлят Новия. Но като отказват да приемат ученията на Христос, те показват, че не вярват на онова, което са говорили патриарсите и пророците. „Ако вярвахте на Моисей — каза Христос, — щяхте да вярвате и на Мене; защото той писа за Мене.“ Йоан 5:46. Следователно в тяхното преподаване дори на Стария завет няма никаква истинска сила.“

„Мнозина, които претендират, че вярват в евангелието и го преподават, са в подобна заблуда. Те оставят настрана писанията на Стария завет, за които Христос заяви: „Те са, които свидетелстват за Мене.“ Йоан 5:39. Като отхвърлят Стария, те на практика отхвърлят Новия; защото и двата са части от едно неразделимо цяло. Никой не може правилно да представи Божия закон без евангелието, нито евангелието без закона. Законът е въплътеното евангелие, а евангелието е разкритият закон. Законът е коренът, а евангелието — благоуханният цвят и плодът, който той ражда.“

„Старият Завет хвърля светлина върху Новия, а Новият — върху Стария. Всеки от тях е откровение на Божията слава в Христос. И двата представят истини, които непрестанно ще разкриват нови дълбочини на значение на искрения търсач.“ Притчи Христови, с. 128.

Настоящата истина по определение е „разкритата истина“ за определен период от време, която е „ясно видяна и обяснена“. Поколението, живеещо във времето, когато „настоящата истина“ е разкрита, се държи „отговорно“ да приеме тази истина, или да умре. Съчетаните истини, които съставляват „настоящата изпитваща истина“ за „това поколение“, са представени в „разгръщането на специални“ истини „във връзка със заключителните сцени от историята на тази земя“. Истината, и следователно „настоящата истина“, е предобразена от Новия Завет във връзка със Стария Завет. Истината се установява върху двама свидетели и има начало и край, буквално и духовно, древно и съвременно, алфа и омега, първо и последно.

Милеритската основа на вестта на първия ангел е „старото“ по отношение на вестта за „настоящата истина“ на третия ангел. Онези, които „отхвърлят старото“, „на практика отхвърлят новото“, защото и двете са части от едно неразделимо цяло.

„Видях необходимостта вестителите особено да бдят и да възпират всякакъв фанатизъм, където и да видят той да се надига. Сатана настъпва от всяка страна и ако не бдим за него, и ако очите ни не са отворени за неговите хитрости и примки, и ако не сме облечени с цялото Божие всеоръжие, огнените стрели на нечестивия ще ни поразят. В Божието Слово се съдържат много скъпоценни истини, но от което стадото се нуждае сега, е „настоящата истина“. Видях опасността вестителите да се отклоняват от важните точки на настоящата истина, за да се занимават с теми, които не са от естество да обединят стадото и да осветят душата. Тук Сатана ще използва всяко възможно преимущество, за да навреди на делото.“

„Но такива теми като светилището във връзка с 2300-те дни, Божиите заповеди и вярата в Исуса са напълно пригодени да обяснят миналото адвентно движение и да покажат какво е настоящото ни положение, да утвърдят вярата на съмняващите се и да дадат увереност относно славното бъдеще. Често съм виждала, че това бяха главните теми, върху които вестителите трябва да се спират.“ Early Writings, 63.

„Светилището, във връзка с 2300-те дни, Божиите заповеди и вярата в Исус“ са ключът за обяснение на „миналото адвентно движение“ на милеритите и, като се постъпи така, за да се обясни „съвършено“ „каково е нашето настоящо положение“. Онези, които „се съмняват“ в „миналото адвентно движение“, „се съмняват“ в онова, което дава „увереност на славното бъдеще“. Това, което дава увереност на бъдещето, е миналото.

Книгата на Йоил е вест на настоящата изпитваща истина. Това се потвърждава от множество свидетели. Йоил е определен като „настояща истина“ от Духа на пророчеството, което според Йоан в книгата Откровение е свидетелството на Исус.

Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на Своите слуги онова, което трябва скоро да стане; и Той го изпрати и възвести чрез Своя ангел на Своя слуга Йоан, който засвидетелства Божието слово и свидетелството на Исус Христос, и всичко, което видя. Откровение 1:1, 2.

„Свидетелството“ на Йоан (за което той „засвидетелства“), бе представено в три части. Той засвидетелства „Божие слово“, „свидетелството на Исус“ и „това, което видя“. В първите два стиха на Откровение Йоан е представен като такъв, на когото е даден дарът на „духа на пророчеството“. Този дар включва специално откровение на Божието Слово, а също така включва и специални откровения, предадени на пророка чрез думите на Христос; (било от Самия Христос пряко, или чрез Неговите ангелски представители) и дарът включва също и истина, представена посредством сънища и видения. Духът на пророчеството е свидетелството на Христос, което се предава на пророка, и то носи същия авторитет, както ако ангел или Самият Христос изричаше тези думи.

И паднах при нозете му, за да му се поклоня. А той ми каза: Внимавай да не сториш това; аз съм съслужител на тебе и на твоите братя, които имат свидетелството на Исус; поклони се на Бога; защото свидетелството на Исус е духът на пророчеството. Откровение 19:10.

Гавриил посочва, че е съслужител с Йоан и не бива да му се покланят. Гавриил също така посочва, че „братята“, представени от Йоан, „имат свидетелството на Исус“, което е „духът на пророчеството“. „Братята“, които Йоан представлява, са сто четиридесет и четирите хиляди, и всички братя имат „духа на пророчеството“.

„И станаха рано сутринта и излязоха в Текойската пустиня; и когато излизаха, Йосафат застана и каза: Чуйте ме, о Юдо, и вие, жители на Йерусалим; вярвайте в Господа, вашия Бог, и ще бъдете утвърдени; вярвайте на Неговите пророци, и ще имате благоденствие. 2 Летописи 20:20.

„Вярвайте в Господа, вашия Бог, и ще се утвърдите; вярвайте в Неговите пророци, и ще благоуспееете.“

„Исая 8:20. „Към закона и към свидетелството; ако не говорят според това слово, то е, защото в тях няма светлина.“ Тук пред Божия народ са поставени два текста: две условия за успех. Законът, изговорен от самия Йехова, и духът на пророчеството са двата източника на мъдрост, които да направляват Неговия народ във всяко преживяване. Второзаконие 4:6. „Това е вашата мъдрост и вашето разбиране пред очите на народите, които ще кажат: Наистина този велик народ е мъдър и разумен народ.“

„Божият закон и Духът на пророчеството вървят ръка за ръка, за да направляват и наставляват църквата, и винаги когато църквата е признавала това, като се е покорявала на Неговия закон, духът на пророчеството е бил изпращан, за да я води в пътя на истината.

„Откровение 12:17. „И змейът се разгневи на жената и отиде да воюва с останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и имат свидетелството на Исус Христос.“ Това пророчество ясно посочва, че църквата на остатъка ще признава Бога в Неговия закон и ще притежава пророческия дар. Послушанието към Божия закон и духът на пророчеството винаги са отличавали истинския Божи народ, а изпитът обикновено се дава чрез настоящите проявления.“

„В дните на Йеремия народът не поставяше под съмнение вестта на Моисей, Илиия или Елисей, но поставяше под съмнение и отхвърляше вестта, изпратена от Бога чрез Йеремия, докато нейната сила и мощ не бяха пропилены и не остана никакво друго средство, освен Бог да ги отведе в плен.

„По същия начин и в дните на Христос народът бе узнал, че вестта на Еремия е била истинна, и бе убедил себе си да вярва, че ако би живял в дните на бащите си, би приел неговата вест; но в същото време отхвърляше вестта на Христос, за Когото бяха писали всички пророци.

„Когато в света се надигна вестта на третия ангел, която трябва да разкрие Божия закон на църквата в неговата пълнота и сила, пророческият дар също беше незабавно възстановен. Този дар изигра твърде значима роля в развитието и по-нататъшното напредване на тази вест.

„Тъй като са възниквали различия в мненията относно тълкуванията на Писанията и методите на работа, способни да разклатят вярата на вярващите в вестта и да доведат до разединение в делото, духът на пророчеството винаги е хвърлял светлина върху положението. Той винаги е донасял единство на мисълта и хармония на действието на тялото на вярващите. Във всяка криза, възникнала в развитието на вестта и в растежа на делото, онези, които са стояли твърдо на страната на Божия закон и светлината на духа на пророчеството, са тържествували и делото е преуспявало в техните ръце.“ Loma Linda Messages, 33, 34.

Книгата на Йоил е пряко определена като „настоящата истина“ в Духа на пророчеството, което според Йоан в книгата Откровение е свидетелството на Исус. Тя е също така пряко утвърдена в Божието Слово. И Библията, и Духът на пророчеството пряко прилагат книгата на Йоил към последните дни.

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше за примери; и бе написано за наше поучение, върху които е дошъл краят на вековете.“ 1 Коринтяни 10:11. „На тях им бе открито, че не на себе си, а на нас служеха с това, което сега ви се извести чрез онези, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небето — неща, в които ангели желаят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12. ...“

„Библията е събрала и съхранила заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от старозаветната история са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.

Пророчеството на Йоил е „в сила“ „върху“ онези, „върху които са дошли последните времена на света“. Изразът „в сила“ просто подчертава, че „настоящата истина“ винаги е изпит, а онези, които не издържат изпита, са представени чрез такива библейски личности като Юда.

„Урок след урок падаше нечуто в ушите на Юда. Колко мнозина днес следват неговите стъпки. В светлината на Божия закон себичните хора виждат злия си характер, но не извършват изискваното преобразяване и продължават от едно състояние на грях в друго.

„Уроците на Христос са приложими и към нашето собствено време и поколение. Той каза: „Не само за тях се моля, но и за ония, които чрез словото им ще повярват в Мене.“ Същото свидетелство ни се донася в тези последни дни, както бе донесено на Юда. Същите уроци, които той не успя да приложи в живота си, идват при хора, които слушат и въпреки това претърпяват подобен неуспех, защото не отхвърлят греха си.“ Review and Herald, March 17, 1891.

Йоан през цялата книга Откровение е прообраз на Божия народ в последните дни, а в изгнанието си на Патмос Йоан представлява онези, които са преследвани по време на кризата, свързана със закона за неделата. Той посочва причината, поради която е бил затворен.

Аз Йоан, който съм и ваш брат, и съучастник в скръбта, и в царството, и в търпението на Исуса Христа, бях на острова, наречен Патмос, заради Божието слово и заради свидетелството на Исуса Христа. Откровение 1:9.

Йоан беше преследван заради Библията и Духа на пророчеството. Защо сто четиридесет и четирите хиляди са преследвани заради Духа на пророчеството? Първата истина, която пророк Йоил посочва, е отстъплението на Църквата на адвентистите от седмия ден. Когато апостол Петър посочи, че Петдесетница е изпълнение на книгата на Йоил, Петър направи това в отговор на юдеите, които нападаха проявлението на „езици“. Юдеите, които тогава

бяха прообраз на адвентистите от седмия ден в последните дни, твърдяха, че Петър и онези, които прогласяваха вестта, са „пияни“. Адвентистите от седмия ден ще воюват против вестта на късния дъжд, както юдеите във времето на Петър. Те правят това, защото онези, които прогласяват изпитващата вест на „настоящата истина“ на късния дъжд, притежават „старите“ основополагащи истини, понеже новата истина винаги се основава върху старата истина. Йеремиа призова Божия народ във времето на късния дъжд да ходи по старите пътеки и да се вслуша в гласа на тръбата на стражаря, но те отказват. Основополагащата вест на „старата“ истина е символично представена чрез „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, където е изложено заветното взаимоотношение в понятията на съботата за земята.

„Видях, че църквата само по име и адвентистите само по име, като Юда, ще ни предадат на католиците, за да придобият тяхното влияние и да излязат против истината. Тогава светиите ще бъдат незабележим народ, малко познат на католиците; но църквите и адвентистите само по име, които знаят за нашата вяра и обичаи (защото ни мразеха поради съботата, понеже не можеха да я опровергават), ще предадат светиите и ще ги донесат на католиците като такива, които пренебрегват установленията на народа; тоест, че пазят съботата и пренебрегват неделята.“

„Тогава католиците ще подтикнат протестантите да продължат напред и ще издадат указ, че всички, които не желаят да спазват първия ден на седмицата вместо седмия ден, да бъдат умъртвени. И католиците, чийто брой е голям, ще застанат на страната на протестантите. Католиците ще дадат силата си на образа на звяра. А протестантите ще вършат, както тяхната майка е вършила преди тях, за да погубят светиите. Но преди техният указ да донесе или да даде плод, светиите ще бъдат избавени чрез Гласа Божий.“ Spalding and Magan, 1, 2.

На два пъти сестра Уайт посочва „номиналната църква“ и „номиналните адвентисти“, като същевременно прави разграничение между двете „номинални групи“ и „католиците“.

„Номиналната църква“ и „номиналните адвентисти“ „мразеха“ онези, представени от Петър и Йоан, „поради съботата, защото не можеха да я опровергават“. Номиналната църква и католиците не могат да „опровергават“ истината за съботата на седмия ден, а „номиналните адвентисти“ не могат да „опровергават“ „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, което е съботната заповед за земята. Номиналната църква и католиците не могат да „опровергават“ факта, че съботата на седмия ден е „основополагаща“ библейска истина, а „номиналните адвентисти“ не могат да „опровергават“ факта, че „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава са „основополагаща“ милеритска истина.

Йоановото заточение на Патмос представлява сто четиридесет и четирите хиляди, които отстояват както Библията, така и Духа на пророчеството, и които са особено преследвани отвън заради съботата на седмия ден и преследвани отвътре заради съботата на седмата година за земята. Поради тази причина свидетелството на Йоан в стих девети защо е бил преследван е последвано от съботата в стих десети и от вестта от миналото („зад“) от „великия глас“ като на „тръба“.

Аз Йоан, който съм и ваш брат, и съучастник в скръбта, и в царството, и в търпението на Иисус Христос, бях на острова, наречен Патмос, заради Божието слово и заради свидетелството на Иисус Христос. В Господния ден бях в Духа и чух зад себе си силен глас, като от тръба. Откровение 1:9, 10.

Йоан представлява онези, които на 11 септември чуха тръбния глас на ангела от Откровение 18, който призовава Божия народ да се върне към „старите пътеки“ на Йеремиа. Този велик глас беше и предупреждението на седмата тръба, която е и третото горко.

Сестра Уайт е записала, че „Библията е събрала и свързала заедно своите съкровища за това последно поколение“. Книгата на Йоил е едно от библейските „съкровища“, което представлява настояща истина в „последните дни“. По времето на Петдесетница Петър посочи, че именно книгата на Йоил тогава се изпълняваше. Петър, както и Йоил, „говореше по-малко за“ периода на Петдесетница, отколкото за нашето „време“. Периодът на Петдесетница беше ранният дъжд за християнската диспенсация. Петдесетница бележи началото на християнската диспенсация и по този начин онагледява края на християнската диспенсация. Краят на християнската диспенсация е времето на късния дъжд, предобразено от Петдесетница. Следователно Петър е символ на Божия народ в края на християнската диспенсация, който разпознава изпълнението на изливането на Святия Дух, като използва книгата на Йоил, за да направи това.

А Петър, като застана с единадесетте, издигна гласа си и им каза: Мъже юдейци и всички, които живеете в Йерусалим, нека ви бъде известно това, и слушайте думите ми: Защото тези не са пияни, както вие мислите, понеже е само третият час на деня. Но това е казаното чрез пророк Йоил: „И ще бъде в последните дни, казва Бог, че ще изляе от Духа Си върху всяка плът; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, и младежите ви ще виждат видения, и старците ви ще сънуват сънища; още и върху слугите Си и върху слугините Си ще изляе в онези дни от Духа Си; и те ще пророкуват. И ще покажа чудеса на небето горе и знамения на земята долу: кръв и огън, и пушечна пара; слънцето ще се превърне в тъмнина и луната — в кръв, преди да дойде великият и славен ден Господен. И ще бъде така, че всеки, който призове името на Господа, ще се спаси.“ Деяния 2:14–21.

За да бъде човек успешен изследовател на пророчеството, е необходимо твърдо разбиране, че краят на света е илюстриран „ред по ред“ в историческия разказ на Писанието. Свързано с тази истина е и това, че самите пророци представят Божия народ в последните дни. Йоил поставя своята книга в последните дни, защото тя възвестява приближаването на „деня Господен“.

Затръбете с тръба в Сион и дайте тревога в Моята свята планина; нека треперят всички жители на земята, защото иде денят Господен, защото е близо. Йоил 2:1.

„Тръба“ като символ, наред с други значения, представлява вест на предупреждение. Като символ тръбата може да представлява период от време или момент във времето, или и двете — според контекста. Тръбата също така представлява съд. Празникът на тръбите, десет дни

преди Деня на умиловивението, беше предупреждение за приближаващ съд.

„денят Господен“ представлява или определен момент във времето, или период от време, в зависимост от контекста на пасажа, в който е употребен изразът „денят Господен“. „денят Господен“ може да бъде символ на изпълнителния съд, представен като седемте последни язви, или да бъде изпълнителният съд в края на хилядогодишното хилядолетие. И в двата случая тръбата обозначава Божия изпълнителен съд. Следователно „денят Господен“ може да представлява момента, в който Божието наказание се нанася, или периода от време, през който Божиите наказания се нанасят.

„Тръба“, както и „денят Господен“, може да представлява както определен момент, така и период от време, както се вижда от историческите моменти и периоди, представени чрез седемте тръби в Откровение 8 и 9. „Денят Господен“, който Йоил представя чрез „тръбата“, която трябва да бъде засвирена, е както момент във времето, така и период от време, който започва, когато съдът над мъртвите приключи и съдът над живите започна. На 11/9 една тръба бе засвирена, отбелязвайки настъпването на съда над живите като момент във времето, а също и отбелязвайки 11/9 като начало на периода на съда над живите.

Затова и сега още, казва Господ, обърнете се към Мене с цялото си сърце, с пост, с плач и с ридание; и раздирете сърцето си, а не дрехите си, и се обърнете към Господа, вашия Бог; защото Той е милостив и щедър, дълготърпелив и многомилостив, и се разкайва за злото. Кой знае дали няма да се обърне и да се разкае, и да остави след Себе Си благословение, именно хлебен принос и възлияние на Господа, вашия Бог? Засвирете с тръбата в Сион, осветете пост, свикайте тържествено събрание. Йоил 2:12–15.

Това е вторият път, когато Йоил заповядва да се затръби с тръба. „Тръбите“ в Йоил са едновременно предупреждения за приближаващия изпълнителен съд на седемте последни язви и са поставени в контекста на лаодикийския призив към покаяние и на непосредственото приключване на изпитателното време.

Викай високо, не се въздържай; издигни гласа си като тръба и покажи на Моя народ престъплението му и на Якововия дом — греховете му. Исая 58:1.

Исая, Йоил, Йоан и Петър всички представляват онези сто четиридесет и четири хиляди от последните дни, както и Йеремиа, който посочва кога трябва да бъде затръбена тръбата.

Така казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него; и ще намерите покой за душите си. Но те казаха: Няма да ходим по него. Поставих над вас и стражи, които казваха: Вслушайте се в звука на тръбата. Но те казаха: Няма да се вслушаме. Еремиа 6:16, 17.

Тръбата прозвуча в тези последни дни на 11 септември и тогава късният дъжд започна да се излива върху онези, които избраха добрия път и ходеха в него. Тогава слезе ангелът от осемнадесета глава на Откровение.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да се озари от неговата слава.“ Review and Herald, 21 април 1891 г.

Когато великите сгради на Ню Йорк бяха съборени на 11 септември, могъщият ангел слезе и късният дъжд започна да се излива.

„Откъде идва твърдението, че съм заявила, че Ню Йорк трябва да бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Казвала съм, когато гледах как там се издигат големите здания, етаж след етаж: „Какви страшни сцени ще се разиграят, когато Господ стане, за да разтърси страшно земята! Тогава ще се изпълнят думите на Откровение 18:1–3.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за онова, което идва върху земята. Но нямам особена светлина относно това, което предстои за Ню Йорк, освен че знам, че един ден големите здания там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божиата сила. От дадената ми светлина знам, че разрушение има в света. Една дума от Господа, едно докосване на Неговата могъща сила — и тези масивни постройки ще паднат. Ще се разиграят сцени, чиято ужасност не можем да си представим.“ *Review and Herald*, July 5, 1906.

На 11 септември късният дъжд започна да поръсва като предвестие на пълното му изливане при неделния закон.

„Великото дело на евангелието не трябва да завърши с по-малка изява на Божиата сила от тази, която беляза неговото начало. Пророчествата, които се изпълниха в изливането на ранния дъжд при откриването на евангелието, трябва отново да се изпълнят в късния дъжд при неговия завършек. Това са „времената на разхлаждане“, към които апостол Петър насочваше поглед, когато каза: „И тъй, покаяйте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, та да дойдат от Господното присъствие времена на разхлаждане; и Той да изпрати определения за вас Исус Христос.“ Деяния 3:19, 20.“ Великата борба, 611, 612.

Съвършеното изпълнение на „времената на освежаване“ настъпва, когато сте живи, защото предупреждението е да се „покаете“, а това е невъзможно, ако сте мъртви. „Времената на освежаване“ настъпват, когато „греховете“ на живите души все още могат да бъдат „заличени“. „Времената на освежаване“ започнаха на 11/9, като по този начин се обозначава началото на съда над живите. Петдесетница се повтаря в края на евангелската диспенсация. Когато „времената на освежаване“ настъпиха, събитията, представени като предобраз в Петдесетница, започнаха да се повтарят.

„С искрено копнежно очакване гледам към времето, когато събитията от деня на Петдесетница ще се повторят с още по-голяма сила, отколкото при онзи случай. Йоан казва: „Видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава.“ Тогава, както в дните на Петдесетница, хората ще чуят истината да им се говори, всеки на своя собствен език.

„Бог може да вдъхне нов живот във всяка душа, която искрено желае да Му служи, и може да докосне устните с жив въглен от олтара и да ги направи красноречиви в Неговата прослава. Хиляди гласове ще бъдат изпълнени със сила да възвестяват чудните истини на Божието Слово. Заекващият език ще бъде развързан, а боязливите ще бъдат укрепени да свидетелстват смело за истината. Нека Господ помогне на Своя народ да очисти храма на душата от всяко осквернение и да поддържа такава тясна връзка с Него,

че да стане причастен на късния дъжд, когато той бъде излян.“ Review and Herald, July 20, 1886.

Ще продължим в следващата статия.

И ангелът, който говореше с мене, дойде отново и ме събуди, както човек бива събуден от съня си, и ми каза: Какво виждаш? А аз рекох: Погледнах, и ето — светилник, целият от злато, с чаша на върха му, и седемте му светила върху него, и седем тръби към седемте светила, които са на върха му; и две маслинови дървета при него — едното отдясно на чашата, а другото отляво.

И аз отговорих и говорих на ангела, който разговаряше с мене, казвайки: Какви са тия, господарю мой? Тогава ангелът, който разговаряше с мене, ми отговори и каза: Не знаеш ли какви са тия? А аз казах: Не, господарю мой.

Тогава той отговори и ми заговори, казвайки: Това е словото на Господа към Зоровавел: Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Моя Дух, казва Господ Саваот. Захария 4:1–6.